

Arrest

nr. 148 090 van 18 juni 2015
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 13 februari 2015 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 8 januari 2015 tot beëindiging van het recht op verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 23 februari 2015 met refertenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 16 april 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 mei 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. DE MUYLDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat K. VERGAUWEN, die loco advocaat E. VERGAUWEN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. VAN DE PUTTE, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 8 januari 2015 wordt beslist tot beëindiging van het recht op verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“BESLISSING DIE EEN EINDE STELT AAN HET RECHT OP VERBLIJF VAN MEER DAN DRIE MAANDEN MET BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN

In uitwerking van artikel 42quater van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 54 van het

koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen wordt er een einde gesteld aan het verblijf van:

(..)

Aan de betrokkene wordt bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 dagen.

Reden van de beslissing:

Artikel 42quater §1. °4 van de wet van 15.12.1980: het huwelijk met de burger van de Unie die zij begeleid of vervoegd hebben, wordt ontbonden of nietig verklaard of er is geen gezamenlijke vestiging meer.

Uit het verslag van de Lokale Politie Leuven dd 03.10.2014 blijkt dat de referentiepersoon niet meer op het echtelijke adres verblijft; de relatie is voorbij en de echtscheidingsprocedure werd ingezet

Uit de gegevens van het rijksregister blijkt dat betrokkene reeds sedert 23.09.2014 is ingeschreven op volgend adres: (..).

Op 06.10.2014 werden bewijzen worden opgevraagd die onze dienst moet toelaten de situatie van betrokkene te onderzoeken, zoals gesteld in artikel 42quater, §1, laatste lid van de wet van 15.12.1980: 'Bij de beslissing om een einde te stellen aan het verblijf houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met de duur van het verblijf van betrokkene in het Rijk, diens leeftijd, gezondheidstoestand, gezin— en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong'. Deze instructies werden op 15.10.2014 aan betrokkene betekend.

Betrokkene legde volgende documenten voor:

-de geboorteakte van zijn minderjarig Belgisch kind. Echter, betrokkene bevindt zich momenteel nog in een echtscheidingsprocedure en tot op heden werd geen uitspraak gedaan omtrent het omgangsrecht van betrokkene met zijn minderjarig Belgisch kind, Bijgevolg kan hij zich niet beroepen op de uitzonderingsvoorwaarden zoals vermeld in artikel 42quater, §4 van de wet van 15.12.1980,

-een schrijven dd 26.09.2014 van Meester Anne-Sophie Rondelez (de advocaat van de echtgenote van betrokkene) waarin deze betrokkene zijn medewerking vraagt aan de echtscheidingsprocedure. In antwoord hierop een schrijven dd 29.10.2014 van de advocaat van betrokkene - Meester Vergauwen — waarin deze verklaart dat betrokkene zich niet verder zal verzetten tegen een echtscheidingsprocedure. Veder wordt hier een voorstel gedaan tot een omgangsregeling via het CAW en rond onderhoudsgeld: betrokkene zou voorstellen naar de toekomst toe 125EUR te betalen meer een bijdrage ten belope van de helft in de buitengewone kosten zoals voorzien in het protocol. In het schrijven wordt ook gemeld dat betrokkene reeds 60EUR heeft betaald ten titel van onderhoudsgeld voor zijn dochter.

Dit laatste wordt gestaafd door een bankrekeninguittreksel waaruit blijkt dat betrokkene op 20.10.2014, 60EUR overschreef met als vermelding 'B. F. (..) voor mijn dochter M. E. H. (..)' en een rekeninguittreksel waaruit blijkt dat hij op 05.11.2014 het bedrag van 125EUR overschreef met een identieke vermelding.

Eveneens dient hier rekening gehouden te worden met het feit dat zowel het schrijven van Meester Vergauwen alsook de overschrijving van 125EUR dateren van na het instellen van het socio-economisch onderzoek door DVZ. Betrokkene heeft verder nagelaten zijn dossier te actualiseren (arrest RvS 222.809 dd. 12.03.2013).

-een arbeidscontract van onbepaalde duur tussen betrokkene en de werkgever Ariona NV. dd 30.09.2014; bijbehorende loonfiche voor de maand oktober 2014. Deze documenten tonen aan dat betrokkene werkwilgig is. Echter, het hebben van een job en inkomen is geen afdoende bewijs van een uitzonderlijke mate van integratie gezien dit een voorwaarde is om een min of meer menswaardig bestaan te leiden. Bovendien laat de jonge leeftijd en gezondheid van betrokkene toe dat hij ook in zijn land van herkomst of zijn land van gewoonlijk verblijf kan worden tewerkgesteld.

-een bewijs van inschrijving dd 27.10.2014 als vrije leerling in de Vrije Universiteit Brussel (schooljaar 2014- 2015). Dit document toont aan dat betrokkene bereid is bij te leren. Echter, aangezien deze inschrijving dateert van na het instellen van het onderzoek naar de socio-economische integratie door DVZ kunnen twijfels rijzen naar de werkelijke intenties van betrokkene. Een loutere inschrijving in een Universiteit is niet voldoende om aanzien te worden als een element van integratie in het Rijk

-verklaringen op eer door de zus en broers van betrokkene en een verklaring door betrokkene zelf: gezien een verklaring op eer niet op zijn feitelijkheid en waarachtigheid kan getoetst worden, kunnen deze niet in overweging genomen worden bij de beoordeling van de mate van integratie van betrokkene.

Uit het voorgaande blijkt duidelijk dat betrokkene pas interesse beginnen tonen is in zijn kind en stappen ondernomen heeft om zich in te schrijven aan de VUB nadat hij door de Dienst DVZ werd aangespoord om de nodige documenten voor te leggen in het kader van het behoud van zijn verblijfskaart.

Artikel 7, §1, 2° W. 15.12.1980: legaal verblijf in België verstreken."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een eerste middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 42quater van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), gelet op de rechtspraak van het Europees Hof van Justitie, met name de zaken Ogieriakhi, lida en Diatta.

Verzoekende partij betoogt als volgt:

“Ten onrechte wordt door de Dienst Vreemdelingenzaken voorgehouden als zou er een einde gemaakt kunnen worden aan het verblijfsrecht van een echtgenoot van een Belg (in casu verzoeker) van zodra er in de feiten geen feitelijke vestiging meer is, zelfs wanneer het huwelijk nog niet ontbonden is.

Niets is evenwel minder waar.

Het Hof van Justitie heeft immers in zijn rechtspraak dd. 10 juli 2014 (HvJ 10 juli 2014, C-244/13, Ogieriakhi, punt 37) geoordeeld dat ‘

Aangezien volgens artikel 16, lid 2, van die richtlijn familieleden van een burger van de Unie slechts een duurzaam verblijfsrecht kunnen verwerven indien zij gedurende een ononderbroken periode van vijf jaar legaal in het gastland „bij” die burger hebben gewoond, rijst de vraag of het feit dat de echtgenoten tijdens de betrokken periode uit elkaar gaan, eraan in de weg staat dat aan die voorwaarde is voldaan, omdat de echtgenoten niet alleen niet samenleven, maar vooral ook geen echtelijke levensgemeenschap hebben.

37 In dat verband zij erop gewezen dat het Hof heeft geoordeeld dat het huwelijk niet als ontbonden kan worden beschouwd zolang de echtscheiding niet door de bevoegde instantie is uitgesproken en dit niet het geval is bij echtgenoten die enkel gescheiden leven, ook wanneer zij voornemens zijn zich later van echt te laten scheiden, zodat de echtgenoot niet duurzaam bij de burger van Unie moet wonen om een recht van verblijf krachtens die bepaling te hebben (arresten Diatta, 267/83, EU:C:1985:67, punten 20 en 22, en lida, C- 40/11, EU:C:2012:691, punt 58).

38 Bijgevolg is het feit dat de echtgenoten in de periode van 11 oktober 1999 tot en met 11 oktober 2004 niet alleen hun samenleving hebben beëindigd, maar bovendien met andere partners hebben samengewoond, niet van belang voor de verwerving door Ogieriakhi van een duurzaam verblijfsrecht uit hoofde van artikel 16, lid 2, van richtlijn 2004/38.

39 Aangezien de echtgenoten gedurende voornoemde periode gehuwd zijn gebleven tot januari 2009 in de lidstaat waar Georges haar recht van vrij verkeer uitoefende, kan immers niet worden gesteld dat Ogieriakhi zijn hoedanigheid van echtgenoot van een burger van de Unie die laatstgenoemde begeleidt of zich bij haar voegt, heeft verloren en voldoet hij dus aan de voorwaarden van artikel 7, lid 2, van die richtlijn.

40 Bovendien strookt die uitlegging met de noodzaak de bepalingen van richtlijn 2004/38 niet restrictief uit te leggen en daaraan niet de nuttige werking te ontnemen. In dat verband dient te worden vastgesteld dat een letterlijke uitlegging van artikel 16, lid 2, van die richtlijn de derdelander in een kwetsbare positie zou kunnen plaatsen vanwege eenzijdig door de echtgeno(o)t(e) genomen maatregelen. Dit druist in tegen de geest van die richtlijn, die volgens punt 15 van de considerans ervan juist onder meer beoogt rechtsbescherming te bieden aan de familieleden van de burger van de Unie die in het gastland verblijven, zodat zij in bepaalde gevallen en onder bepaalde voorwaarden hun verblijfsrecht op uitsluitend persoonlijke basis kunnen behouden.

41 Een uitlegging van artikel 16, lid 2, van richtlijn 2004/38 volgens welke, voor de verwerving van het duurzaam verblijfsrecht, alleen in het specifieke geval dat de echtgenoot die bij de burger van de Unie in het gastland verblijft, niet iedere echtelijke levensgemeenschap met laatstgenoemde heeft beëindigd, is voldaan aan de verplichting om bij de burger van de Unie te verblijven, strookt echter niet met voornoemde doelstelling van die richtlijn en met name niet met de rechten die de artikelen 13 en 18 van die richtlijn op het vlak van verblijf onder bepaalde voorwaarden in geval van echtscheiding aan echtgenoten toekennen.

42 Zoals de advocaat-generaal in de punten 49 tot en met 53 van zijn conclusie heeft opgemerkt, brengt een dergelijke uitlegging mee dat ten aanzien van de betrokken derdelanders in geval van echtscheiding een gunstigere regeling zou worden toegepast dan in geval van feitelijke scheiding, ook al behoudt genoemde staatsburger in laatstgenoemd geval een echtelijke band en blijft hij dus een familielid van de burger van de Unie in de zin van richtlijn 2004/38.

Uit voormelde rechtspraak van het Europees Hof van Justitie dd. 10 juli 2014 , waarin het uitdrukkelijk ging over derdelands echtgenoten van een Unieburger, m.a.w. de situatie voorzien in artikel 42quater Vw. volgt inderdaad dat de Dienst Vreemdelingenzaken ook voor deze groep familieleden enkel een einde mag stellen aan het verblijfsrecht wanneer de echtscheiding uitgesproken is. 1

Aangezien in casu nog geen echtscheiding werd uitgesproken en er sterker nog zelfs nog niets eens een echtscheidingsprocedure werd opgestart, is de Dienst Vreemdelingenzaken ten onrechte overgegaan tot het intrekken van het verblijfsrecht van verzoeker.

De beslissing dd. 8 januari 2015 dient derhalve te worden vernietigd.”

In een tweede middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 42quater van de Vreemdelingenwet gelet op de rechtspraak van het Grondwettelijk Hof in zijn arrest nr. 121/2013 van 26 september 2013.

Verzoekende partij betoogt als volgt:

“Ook het Grondwettelijk Hof heeft reeds uitdrukkelijk bevestigd in zijn rechtspraak dat er enkel een einde gemaakt kan worden aan het verblijfsrecht indien de echtscheiding tussen de echtgenoten uitgesproken is en dat een (tijdelijk) feitelijk gescheiden wonen hiertoe niet volstaat.

Het Grondwettelijk Hof beroept zich hiervoor op artikel 13 van de Burgerschapsrichtlijn waarin de echtgenoot gelijk behandeld met de gelijkgesteld partner in het kader van de mogelijke beëindiging van het verblijfsrecht van een burger.

Het is dan ook om die reden dat het Grondwettelijk Hof van oordeel is dat artikel 42ter Vw, dat de gronden opsomt om het verblijfsrecht te beëindigen van een EU-familielid van een Belg of Unieburger, zo geïnterpreteerd moet worden, om in overeenstemming te zijn met artikel 13 lid 1 Burgerschapsrichtlijn, zoals uitgelegd door het Hof van Justitie, dat de zinsnede “of [er] [...] geen gezamenlijke vestiging meer [is]” niet slaat op de in die bepaling bedoelde echtgenoot of partner, wat overigens ook blijkt uit het gebruik van het woord “of” , maar alleen op de andere familieleden die een verblijfsrecht in het kader van gezinshereniging hebben verkregen.

Sinds de datum van het arrest van het Grondwettelijk Hof kan de Dienst Vreemdelingenzaken dus alleen nog een einde maken aan het verblijfsrecht van de echtgenoot of gelijkgesteld partner van een Belg of Unieburger, op grond van artikel 42ter §1 eerste lid 4° Vw., wanneer hetzij de echtscheiding uitgesproken is , dan wel wanneer de het gelijkgesteld partnerschap formeel beëindigd werd. De omstandigheid dat het koppel feitelijk uit elkaar is , zal dus niet langer volstaan om het verblijfsrecht te beëindigen.²

Gelet op wat voorafgaat en niet in het minst gelet op de recent tussengekomen rechtspraak van het Europees Hof van Justitie dd. 10 juli 2014 is voormelde rechtspraak van het Grondwettelijk Hof naar analogie integraal van toepassing op artikel 42quater Vw.

Het feit dat het Grondwettelijk Hof zich niet expliciet over artikel 42 quater Vw heeft uitgesproken, onthefte de nationale rechters immers niet van hun plicht om administratieve beslissingen te toetsen aan bepalingen van het Unirecht die directe werking hebben in onze rechtsorde.

Gelet op wat voorafgaat, is het beroep tot vernietiging van verzoeker dan ook volstrekt gegrond.

De tussengekomen beslissing van de Dienst Vreemdelingenzaken dd. 08/01/2015 dient derhalve te worden vernietigd.”

2.2. Gelet op de onderlinge samenhang van het eerste en tweede middel worden beide middelen samen behandeld.

2.3. Artikel 42quater, § 1, eerste lid, 4° van de Vreemdelingenwet laat verweerder toe om een einde te stellen aan het verblijfsrecht van een familielid van een burger van de Unie die zelf geen burger van de Unie is en die in het Rijk verblijft als familielid van een burger van de Unie indien er, binnen een termijn van vijf jaar na de erkenning van een recht op verblijf, geen gezamenlijke vestiging meer is.

Uit de aan de Raad voorgelegde stukken blijkt dat het niet ter discussie staat dat verzoekende partij – die zich liet inschrijven op een ander adres – geen gezin meer vormt met haar Belgische echtgenote.

Verzoekende partij houdt evenwel voor dat verweerder een incorrecte toepassing maakte van artikel 42quater, § 1, eerste lid, 4° van de Vreemdelingenwet en slechts kan overgaan tot beëindiging van het verblijfsrecht ingeval van echtscheiding.

Waar verzoekende partij ter staving van haar standpunt verwijst naar een overweging uit het arrest nr. 121/2013 van het Grondwettelijk Hof van 26 september 2013 moet worden geduïd dat deze overweging geen betrekking heeft op de bepalingen van artikel 42quater, § 1, eerste lid, 4° van de Vreemdelingenwet, doch op de bepalingen van artikel 42ter van de Vreemdelingenwet. De Raad benadrukt dat het Grondwettelijk Hof in overweging B.36.8 van voormeld arrest een voorbehoud maakt met betrekking tot de zinsnede “of er is geen gezamenlijke vestiging meer” uit artikel 42ter, § 1, eerste lid, 4° van de Vreemdelingenwet, in die zin dat het Hof stelt dat dit geen betrekking heeft op de in die bepaling bedoelde echtgenoot of partner. Het Hof maakt dit voorbehoud evenwel niet met betrekking tot artikel 42quater van de Vreemdelingenwet. Het Hof wou met het voorbehoud de conformiteit van artikel

42ter van de Vreemdelingenwet met artikel 13, § 1 van de richtlijn 2004/38/EU verzekeren, daar waar de situatie van verzoekende partij niet onder het toepassingsgebied van deze richtlijn valt (RvS 19 november 2013, nr. 10.070 (c)). Verzoekende partij is immers de Marokkaanse echtgenoot van een Belgische vrouw van wie niet blijkt dat deze gebruik maakte van haar recht op vrij verkeer. Verzoekende partij kan zich niet dienstig beroepen op de bepalingen van de richtlijn 2004/38/EG. Artikel 3, eerste lid van voormelde richtlijn luidt immers als volgt:

“Deze richtlijn is van toepassing ten aanzien van iedere burger van de Unie die zich begeeft naar of verblijft in een andere lidstaat dan die waarvan hij de nationaliteit bezit, en diens familieleden als gedefinieerd in artikel 2, punt 2), die hem begeleiden of zich bij hem voegen.”

De reden waarom het Grondwettelijk Hof opteerde voor een bepaalde interpretatie van de bepaling die is opgenomen in artikel 42ter, § 1, eerste lid, 4° van de Vreemdelingenwet geldt in casu derhalve niet. De Raad wijst er in dit verband op dat het Grondwettelijk Hof er expliciet op wees dat het zich uitsprak omtrent *“een situatie die alleen binnen de werkingssfeer valt van artikel 13, lid 1, van de voormelde richtlijn 2004/38/EG.”*

Voorts moet worden benadrukt dat in het arrest van het Hof van Justitie waarnaar verzoekende partij verwijst (HvJ 8 november 2012, nr. C-40/11) ook wordt gesteld dat het feit dat een derdelander kan worden beschouwd als een familielid van een burger van de Unie in de zin van de richtlijn 2004/38/EG, op zich niet impliceert dat hij steeds kan worden beschouwd als “begunstigde van deze richtlijn”.

De door haar aangehaalde rechtspraak betreft de uitlegging van de richtlijn 2004/38/EG die niet op verzoekende partij haar situatie van toepassing is. Verzoekende partij kan niet worden gevolgd in haar standpunt dat de overwegingen van het Grondwettelijk Hof inzake de toepassing van artikel 42ter van de Vreemdelingenwet of de rechtspraak van het Hof van Justitie inzake situaties waar een burger van de Unie gebruik maakte van zijn recht op vrij verkeer in voorliggende zaak kunnen worden aangewend om te stellen dat verweerder de bepalingen van artikel 42quater, § 1, eerste lid, 4° van de Vreemdelingenwet – die de mogelijkheid bieden om een verblijfsrecht te beëindigen van een derdelander die dit verblijfsrecht ingevolge een huwelijk verkreeg – niet vermag toe te passen in een zuiver nationale situatie.

2.4. De beschouwingen van verzoekende partij laten niet toe te concluderen dat verweerder een incorrecte toepassing heeft gemaakt van artikel 42quater van de Vreemdelingenwet.

2.5. In een derde middel voert de verzoekende partij de schending aan van het zorgvuldigheidsbeginsel alsook van *“de miskening van de objectieve stukken van het dossier en foutieve weergave van de feitelijkheden van het dossier.”*

Verzoekende partij betoogt als volgt:

“Verzoeker stelt vast dat de Dienst Vreemdelingenzaken de door hem overgemaakte stukken volstrekt miskent alsook op foutieve wijze interpreteert.

Ten onrechte houdt de Dienst Vreemdelingenzaken voor als zou verzoeker momenteel in een echtscheidingsprocedure verwickeld zijn. Het kan evenwel niet genoeg benadrukt worden dat er tot op heden noch door verzoeker, noch door diens echtgenote een echtscheidingsprocedure werd opgestart.

Er is derhalve geen echtscheidingsprocedure hangende.

Evenmin kan de Dienst Vreemdelingenzaken een argument putten uit het schrijven van de raadsman van verzoeker.

Vooreerst gaat de Dienst Vreemdelingenzaken er aan voorbij dat het eerste schrijven van de raadsman van verzoeker aan Mr. Rondelez dateert van 16 oktober 2014 en niet van 29 oktober 2014. In zijn eerste schrijven stelt de raadsman van verzoeker wel degelijk dat verzoeker geen vragende partij is voor een echtscheiding. (stuk 7+8)

Echter is de wetgeving inzake echtscheiding van die aard dat men zich niet kan (blijven) verzetten tegen een echtscheiding indien één van beide partners hierop aandringt. Het is dan ook in dat opzicht dat de raadsman van verzoeker aangaf dat zijn cliënt zich ervan bewust was zich desgevallend bij een echtscheiding te moeten neerleggen indien zijn echtgenote hierop zou blijven aandringen.

Enkel met het oog op de bestending van de contacten tussen vader en dochter en in het kader van zijn onderhoudsplicht voor de dochter heeft verzoeker aangeboden om financiële tussenkomsten te leveren voor zijn dochter.

Sedert de feitelijke scheiding van partijen wordt door verzoeker maandelijks 125 euro betaald aan zijn echtgenote om bij te dragen in de kosten van haar verblijf en onderhoud. In januari betaalde verzoeker 50 euro extra voor de verjaardag van de dochter. (stuk 9)

Ten onrechte doet Dienst Vreemdelingenzaken uitschijnen als zou dit pas opgestart zijn n.a.v. het onderzoek van Dienst Vreemdelingenzaken. Niets is echter minder waar. Deze overschrijvingen zijn opgestart n.a.v. het schrijven van mr. Rondelez dd. 26 september 2014 en het vervolgens consulteren door verzoeker van een raadsman. (stuk 6)

Eveneens is de bewering van de Dienst Vreemdelingenzaken als zou verzoeker pas sedert 27/10/2014 als vrije leerling ingeschreven zijn als student volstrekt onjuist. Verzoeker is immers reeds sedert 2007 in België ingeschreven als student! In weerwil met wat de Dienst Vreemdelingenzaken is dit derhalve wel degelijk een element van integratie in het Rijk. (stuk 3)

De Dienst Vreemdelingenzaken trekt derhalve conclusies die er niet zijn en miskent de objectieve stukken van het dossier die door haar volstrekt foutief werden geïnterpreteerd.”

2.6. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de gemachtigde van de staatssecretaris de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding.

2.7. Uit nazicht van het administratief dossier blijkt dat de verwerende partij op 6 oktober 2014 een schrijven gericht heeft aan de verzoekende partij waarbij zij wees op artikel 42quater, §1, derde lid van de Vreemdelingenwet en verzoekende partij verzocht alle nuttige elementen aangaande haar situatie over te maken. Dit schrijven werd betekend op 15 oktober 2014. Naar aanleiding hiervan heeft de verzoekende partij diverse stukken overgemaakt, meer bepaald een schrijven van verzoekende partij zelf van 14 november 2014 waarin zij stelt nog altijd te hopen zich te herenigen met haar echtgenote, een inschrijvingsbewijs VUB 2014-2015, een schrijven van de advocaat van verzoekende partij van 29 oktober 2014, een schrijven van de advocaat van de echtgenote van verzoekende partij van 26 september 2014, een geboorteafschrift van het kind van de verzoekende partij, twee stortingsbewijzen inzake bijdrage voor het kind van 20 oktober 2014 en 5 november 2014, loonfiches en een arbeidscontract, verklaringen op eer door familie van verzoekende partij.

Aangaande deze stukken heeft de verwerende partij als volgt geoordeeld in de bestreden beslissing: “- de geboorteaakte van zijn minderjarig Belgisch kind. Echter, betrokkene bevindt zich momenteel nog in een echtscheidingsprocedure en tot op heden werd geen uitspraak gedaan omtrent het omgangsrecht van betrokkene met zijn minderjarig Belgisch kind, Bijgevolg kan hij zich niet beroepen op de uitzonderingsvoorwaarden zoals vermeld in artikel 42quater, §4 van de wet van 15.12.1980,

-een schrijven dd 26.09.2014 van Meester Anne-Sophie Rondelez (de advocaat van de echtgenote van betrokkene) waarin deze betrokkene zijn medewerking vraagt aan de echtscheidingsprocedure. In antwoord hierop een schrijven dd 29.10.2014 van de advocaat van betrokkene - Meester Vergauwen — waarin deze verklaart dat betrokkene zich niet verder zal verzetten tegen een echtscheidingsprocedure. Veder wordt hier een voorstel gedaan tot een omgangsregeling via het CAW en rond onderhoudsgeld: betrokkene zou voorstellen naar de toekomst toe 125EUR te betalen meer een bijdrage ten belope van de helft in de buitengewone kosten zoals voorzien in het protocol. In het schrijven wordt ook gemeld dat betrokkene reeds 60EUR heeft betaald ten titel van onderhoudsgeld voor zijn dochter.

Dit laatste wordt gestaafd door een bankrekeninguittreksel waaruit blijkt dat betrokkene op 20.10.2014, 60EUR overschreef met als vermelding 'B. F. (...) voor mijn dochter M. E. H. (...)’ en een rekeninguittreksel waaruit blijkt dat hij op 05.11.2014 het bedrag van 125EUR overschreef met een identieke vermelding.

Eveneens dient hier rekening gehouden te worden met het feit dat zowel het schrijven van Meester Veraauwen alsook de overschrijving van 125EUR dateren van na het instellen van het socio-economisch onderzoek door DVZ. Betrokkene heeft verder nagelaten zijn dossier te actualiseren (arrest RvS 222.809 dd. 12.03.2013).

-een arbeidscontract van onbepaalde duur tussen betrokkene en de werkgever Ariona NV. dd 30.09.2014; bijbehorende loonfiche voor de maand oktober 2014. Deze documenten tonen aan dat betrokkene werkwilbig is. Echter, het hebben van een job en inkomen is geen afdoende bewijs van een uitzonderlijke mate van integratie gezien dit een voorwaarde is om een min of meer menswaardig bestaan te leiden. Bovendien laat de jonge leeftijd en gezondheid van betrokkene toe dat hij ook in zijn land van herkomst of zijn land van gewoonlijk verblijf kan worden tewerkgesteld.

-een bewijs van inschrijving dd 27.10.2014 als vrije leerling in de Vrije Universiteit Brussel (schooljaar 2014- 2015). Dit document toont aan dat betrokkene bereid is bij te leren. Echter, aangezien deze inschrijving dateert van na het instellen van het onderzoek naar de socio-economische integratie door DVZ kunnen twijfels rijzen naar de werkelijke intenties van betrokkene. Een loutere inschrijving in een Universiteit is niet voldoende om aanzien te worden als een element van integratie in het Rijk

-verklaringen op eer door de zus en broers van betrokkene en een verklaring door betrokkene zelf: gezien een verklaring op eer niet op zijn feitelijkheid en waarachtigheid kan getoetst worden, kunnen deze niet in overweging genomen worden bij de beoordeling van de mate van integratie van betrokkene. Uit het voorgaande blijkt duidelijk dat betrokkene pas interesse beginnen tonen is in zijn kind en stappen ondernomen heeft om zich in te schrijven aan de VUB nadat hij door de Dienst DVZ werd aangespoord om de nodige documenten voor te leggen in het kader van het behoud van zijn verblijfskaart.”

2.8. Waar verzoekende partij erop blijft hameren dat zij niet uit de echt gescheiden is en er geen echtscheidingsprocedure hangende is en zij ook geen vragende partij is daarvoor, is deze kritiek niet dienstig nu niet betwist is dat zij niet meer samenwoont met haar echtgenote en er geen sprake meer is van een werkelijk gezinsleven met haar echtgenote zodat er geen gezamenlijke vestiging meer is. Uit alle stukken van het administratief dossier, en verzoekende partij ontkent dit ook niet, blijkt dat de relatie met haar echtgenote beëindigd is, dat verzoekende partij verhuisd is, en dat de echtgenote ook niet van plan is de relatie met verzoekende partij opnieuw aan te vatten. Daargelaten de vraag aldus of de echtscheidingsprocedure al dan niet werd ingezet, kan verzoekende partij geenszins ontkennen dat haar kind bij de moeder verblijft en dat er geen enkele regeling omtrent het omgangsrecht is. Uit geen enkel van de voorgelegde stukken blijkt, en verzoekende partij toont dit ook niet aan, dat zij het recht van bewaring of omgangsrecht heeft zoals gestipuleerd in artikel 42quater, §4 van de Vreemdelingenwet zodat het geenszins foutief is dat de gemachtigde oordeelt dat verzoekende partij niet onder de uitzondering van artikel 42quater, §4 van de Vreemdelingenwet valt.

2.9. Voorts blijkt uit de stukken van het administratief dossier dat inderdaad verzoekende partij pas is overgegaan tot het betalen van onderhoudsgeld voor haar kind nadat zij in kennis werd gesteld van het schrijven van de dienst vreemdelingenzaken van 6 oktober 2014. Verzoekende partij houdt wel voor dat zij al besloot tot het betalen van onderhoudsgeld naar aanleiding van het schrijven van de advocaat van haar echtgenote van 26 september 2014 en het consulteren van haar eigen advocaat, doch de Raad kan niet anders dan vaststellen dat verzoekende partij pas op 20 oktober 2014, dit is na ontvangst van het schrijven van de dienst vreemdelingenzaken, is overgegaan tot effectieve betaling van een onderhoudsbijdrage. Bovendien dient vastgesteld dat – in de mate verzoekende partij hiermee wil aantonen dat zij wel degelijk begaan is met haar kind, en dit los van haar verblijfsrechtelijke situatie – uit de stukken van het administratief dossier evenwel blijkt dat verklaringen van haar echtgenote erop wijzen dat het kind niet gewenst was door de verzoekende partij en deze zelfs abortus voorstelde. In die optiek is het dan ook geenszins kennelijk onredelijk dat de gemachtigde deze gang van zaken in overweging neemt en oordeelt dat verzoekende partij pas is overgegaan tot betalen van onderhoudsgeld voor haar kind nadat zij in kennis werd gesteld van de mogelijkheid dat haar verblijfsrecht zou ontnomen worden en verzocht werd alle nuttige elementen aangaande haar situatie over te maken die van invloed zouden kunnen zijn op de beslissing.

2.10. Verzoekende partij meent voorts dat zij reeds sinds 2007 is ingeschreven als student, doch uit onderzoek is gebleken dat verzoekende partij een aantal jaren, waaronder het schooljaar 2012-2013 en 2013-2014, niet was ingeschreven maar hiervoor valse stukken heeft opgesteld om over te maken aan het bestuur in kader van het socio-economisch onderzoek. Daarnaast blijkt ook dat in de schooljaren dat zij wel was ingeschreven, zij niet deelgenomen heeft aan de examens (2011-2012). Verzoekende partij kan aldus bezwaarlijk voorhouden dat zij reeds sinds 2007 onafgebroken zou studeren. Gelet op al deze vaststellingen is het dan ook geenszins kennelijk onredelijk of onjuist dat het bestuur oordeelt dat vraagtekens geplaatst kunnen worden bij een inschrijving als student die dateert van na de kennisgeving van het schrijven inzake het socio-economisch onderzoek.

2.11. Het derde middel kan niet worden aangenomen.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1.

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2.

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achttien juni tweeduizend vijftien door:

mevr. S. DE MUYLDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

S. DE MUYLDER